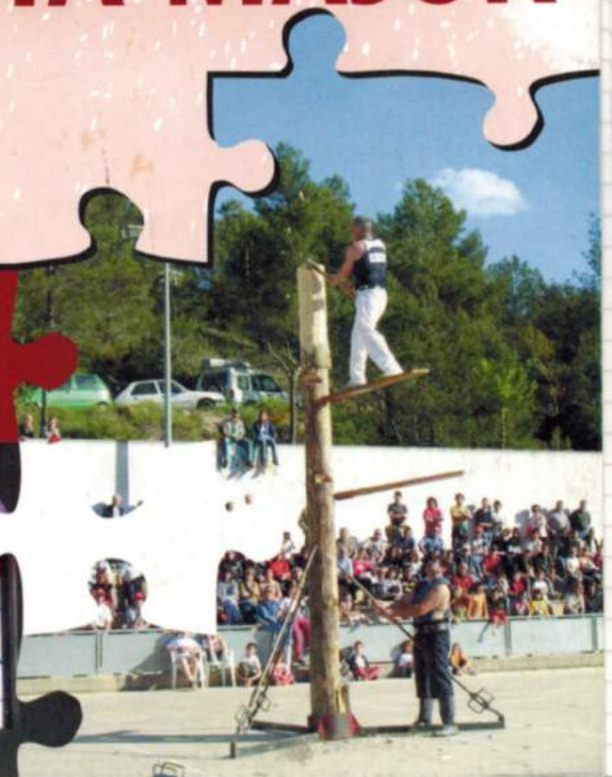

6, 7, 8 i 14 de maig

**20
05**

CASTELLOLÍ FESTA MAJOR

Bloc de notes de Castellolí

JOSEP GUIXÀ: DE CASTELLOÍ AL MÓN

Moltes vegades el que tenim més a prop és el que més desconeixem, en el cas d'en Josep Guixà els que som els seus veïns a Castellolí sabem de la seva feina de constructor, de decorador i de pintor; coneixem també altres afeccions artístiques d'ell i la Rosa Maria, però segurament que no tots coneixem l'abast de la seva obra i el reconeixement que se'n fa a nivell internacional.

Per això hem trobat adient incloure algunes pinzellades del seu currículum professional en aquest programa de festes.

Concepció Pelegrí i Miret
Regidora de Cultura i Festes
Ajuntament de Castellolí

Bloc de notes de Castellolí

Josep Guixà: "a Castellolí encara hi ha moltes portes i finestres velles per buscar la màgia que hi ha al darrere"

Josep Guixà és un artista de Castellolí amb una obra que no té fronteres. És pintor, però es podria dir que, en realitat, el que fa és construir quadres. El seu estil ni s'ensenyava ni s'aprèn a les escoles, perquè ell sempre ha preferit viatjar i fixar-se en el que veu. La seva constant evolució l'ha portat ara a obrir unes portes i finestres figuratives que, fidel al seu estil, sembla que tinguin vida pròpia.

- Josep Guixà ha estat sempre un artista autodidacte. Quins avantatges i quins desavantatges té això?

L'avantatge és que no estàs viciat per cap mestre. El principal desavantatge és que et quedes una mica fora dels corrents i, també, que no tens cap títol oficial.

- Com va començar?

Des de sempre m'ha agradat dibuixar. Vaig començar amb dibuix lineal i decoració, i entre els 30 i 35 anys vaig començar a pintar. Va ser arran d'un viatge a París, i a l'experiència de visitar la plaça del Sagrat Cor, on hi ha sempre una gran quantitat de pintors, que estaven pintant, fent retrats, etc. allò juntament amb la visita del Louvre va despertar la meua adormida vena pictòrica.

- I a partir d'aquí?

A partir d'aquí vaig fer classes de dibuix i vaig participar en concursos de pintura ràpida, sempre amb pintura a l'oli, fins que un dia se'm va acudir posar terra i sorra a l'oli sobre la tela. El resultat em va agradar i sobre la marxa vaig afegir altres materials i altres suports més adients (fusta, suro...). Paral·lelament vaig anar evolucionant també en el tractament dels temes. Durant tots aquests anys he anat passant per etapes més figuratives i d'altres més desdibuixades.

- Un consell per a una persona jove que tot just comenci a sentir-se atreta per la pintura.

Que no es posi nerviós, perquè hi ha molta oferta de pintors molt bons i el mercat és limitat. Han de tenir en compte que aquest món és molt dur i, a més a més, amb moltes enveges.

- Els viatges han estat sempre una font d'inspiració important per a la seva obra. Quin ha estat el seu últim viatge i què n'ha tret?

He estat a Mèxic, allà vaig gaudir molt amb l'espectacle de la vivesa dels colors. Em va agradar molt i va afectar la meua paleta, amb una sèrie de colors molt vius que queden reflectits en la meua obra.

- Cap a on evoluciona actualment la seva obra pictòrica?

En aquest moments pinto portes i finestres figuratives, però buscant la màgia que hi ha sempre al darrere d'una porta tancada o d'una finestra oberta.

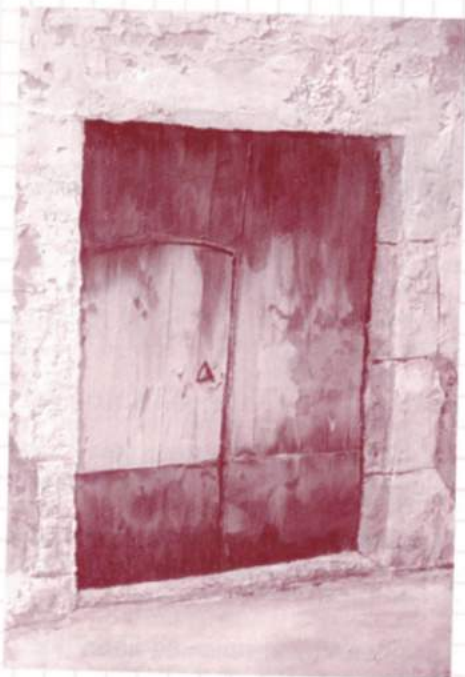
Bloc de notes de Castellolí

- Es considera un pintor innovador?

Dins del món figuratiu, pot ser sí. Com a abstracte faig coses que s'han fet i que encara es fan.

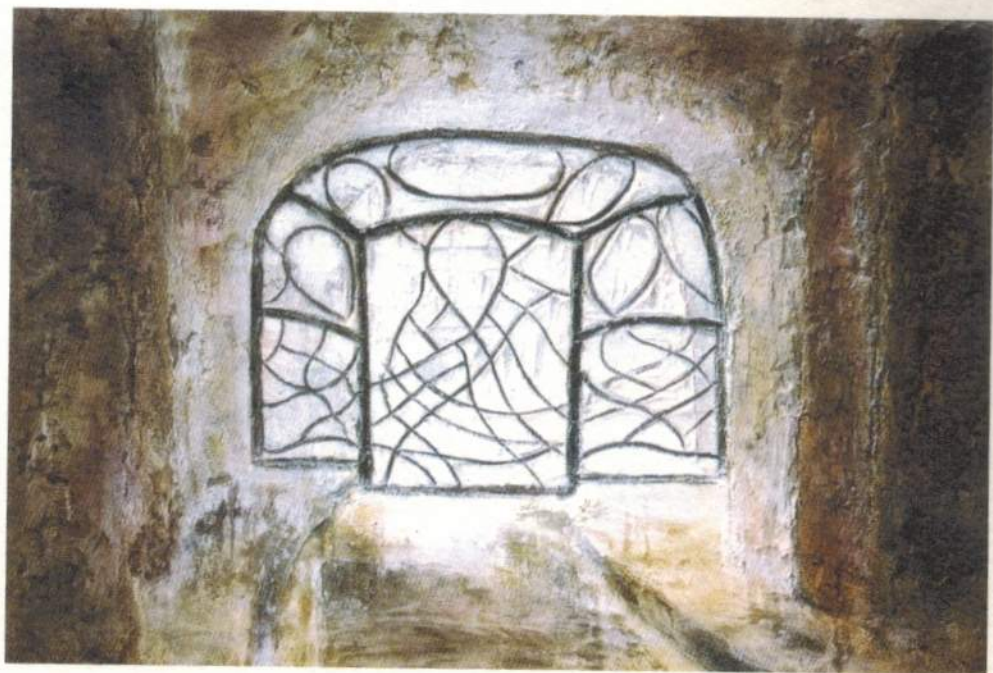
- Ha fet exposicions a molts llocs del món. Quina mostra o exposició li ha proporcionat una major satisfacció?

Sens dubte, la que vaig fer a Nova York. Sobretot pels extravagants personatges que hi havia en l'exposició.

Nascut a Castellolí el febrer de 1944, Josep Guixà ha esdevingut un dels pintors més destacats de l'Anoia dels darrers temps. Ha fet exposicions, entre altres llocs, a Nova York, Igualada, Cadaqués, Girona, Barcelona, Lisboa, Ferrara, Puigcerdà, Nova Orleans i La Havana. Ha recollit nombrosos premis i guardons, entre els quals cal destacar el Primer Premi de pintura en la "2a Biennial del Futbol Club Barcelona, l'any 1987, i la seva selecció en el concurs internacional de cartells de la Creu Roja i la Mitja Lluna celebrat a Moscou. Té exposició permanent de la seva obra al Museu del Futbol Club Barcelona, al Museu d'Art Hispànic i Llatinoamericà de Miami i al Consell Comarcal de l'Anoia.

La seva obra i les dades de la seva trajectòria artística poden ser consultades des de qualsevol lloc del món a través de la seva pròpia pàgina web (www.guixa.com).

Entrada a la Pedrera II, 1996.

EXPOSICIONS

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

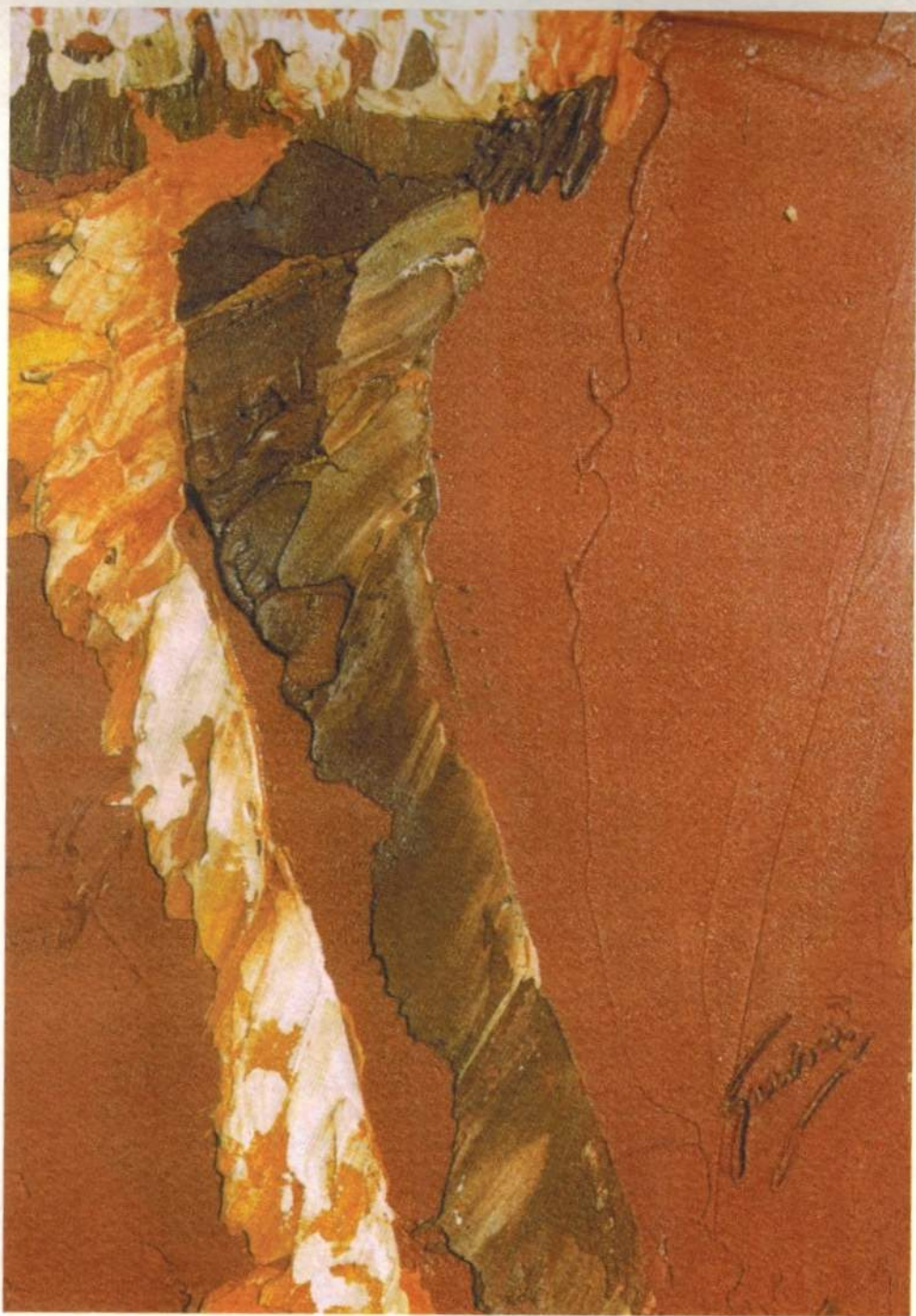
- 2004.- GALERIA MAGDALENA BAXERAS. Barcelona.
SALA D'ART PUIGCERDÀ. Puigcerdà.
- 2003.- GALERIA PER.FOR.ART. Barcelona.
- 2002.- GALERIA PUIGCERDÀ. Puigcerdà.
- 2001.- FUNDACIÓ MAURI. La Garriga.
MAC21. Marbella.
GALERIA D'ART L'AMISTAT. Cadaqués.
- 2000.- GALERIA PUIGCERDÀ. Puigcerdà.
SALA PICASSO. Lido degli, Estensi Ferrara, Itàlia.
- 1999.- SALA PICASSO. Lido degli, Estensi Ferrara, Itàlia.
CENTRO INTERNACIONAL. Sintra, Lisboa, Portugal.
ESPAI ACEA'S. Barcelona.
EUROAMERICANA GALLERY. "El Liceo", Barcelona.
- 1998.- LES VOLTES DE CASA BAS. Capellades.
ESPAI ACEA'S. Barcelona.
BARCELONA VISIONS. Palais des rois de Majorque, Perpinyà.
- 1997.- SALA MUNICIPAL. La Pobla de Claramunt.
SALA MUNICIPAL. Vilanova del Camí.
CAN MARC. Girona.
- 1996.- SALA MUNICIPAL DE EXPOSICIONS. Igualada, "Can Milà, Bellesguart i altres".
- 1994.- GALERIA D'ART LA AMISTAT. Cadaqués.
- 1993.- ABNEY GALLERY. "Recents paintings", Nova York.
- 1989.- GALERIA 22. "Morocco", Igualada.
SALA MUNICIPAL. La Pobla de Claramunt.
- 1988.- GALERIA D'ART LA AMISTAT. Cadaqués.
GALERIA LEONART. Barcelona.
CAIXA DEL PENEDÈS. Igualada.
- 1984.- BANC DE BILBAO. Igualada.

EXPOSICIONS COLECTIVES

- 2005.- IV EDICIÓ DE LA FIRA DeARTE. Madrid.
GALERIA D'ART MARC SABATA. Barcelona.
CORREDOR DE TELEVISIÓ. Monterrey, Mèxic.
LA TALLERA DE DAVID SIQUEIROS. Cuernabaca, Morelos. Mèxic .
MUSEO DE LAS ARTES GRÁFICAS. Mèxic, DF.
GALERIA NUOVE. Cuernabaca, Morelos, Mèxic.
- 2004.- FAIM 2004. Madrid.
ART EVENT. Lille, França.
SALA D'ART PUIGCERDÀ. Puigcerdà.
GALERIA PER.FOR.ART. Barcelona.
GALERIA GAUDÍ. Madrid

Bloc de notes de Castellolí

- 2003.- PER.FOR.ART. Barcelona.
PETIT FORMAT. AMICS DE L'ART I LA ONG MANOAMANO.
- 2002.- 1r SALON INTERNATIONAL DU TRES PETIT FORMAT. París.
TEMPLE DE TRONDAIJI (NARA) Japó.
- 2001.- GRAN EXPOSICIÓ D'ART A LA CASA BATLLÓ, Barcelona.
ESPAIS D'ART ACEA'S. Barcelona.
GALERIA PUIGCERDÀ. Puigcerdà.
- 2000.- EXPOSICIÓ GRUPO BATIK ART. Barcelona.
MOSTRA D'ART BCN. Barcelona.
FIRA DE BOLONYA. Itàlia.
EXPOSICIÓ ITINERANT PAÍS VALENCIÀ.
ESPAIS D'ART ACEA'S. Barcelona.
GALERIA MATINADA. Castelldefels.
- 1999.- GALERIA TORANTO. Barcelona.
FIRA DE SARAGOSSA.
STELLA JONES GALLERY. Nova Orleans.
GALERIA GALEANO. La Havana, Cuba.
4t SALÓ INTERNACIONAL D'ARTS PLÀSTIQUES ACEA'S. Barcelona.
ARTE SEVILLA. Feria de Arte Contemporáneo.
- 1998.- CERES GALERY. Hallelujah 1998, Nova York.
GALERIA ALAMEDA. Vigo.
MAC'21. Marbella.
ARTEXPO, Barcelona.
42è SALÓ INTERNACIONAL D'ARTS PLÀSTIQUES. Beziers.
JOAN PONÇ, AVUI. Sala El Vienès, Barcelona.
- 1997.- 2n SALÓ ARTS PLÀSTIQUES ACEA'S. Vila olímpica, Barcelona.
SUBHASTA OBRES D'ART. Parròquia Santa Teresa de l' Infant Jesús. Barcelona.
THE SOHO BUILDING. Nova York.
GALERIE YVES FAY. París.
ARTEXPO. Fira de Barcelona.
ARCALÈ. Feria de arte contemporáneo, Salamanca.
ACTUAL ART. Pollença.
- 1996.- ATENEU DE CADAQUÉS. "2000 sense guerres", Cadaqués.
GALERIA DEDATO. "KunstRai", Amsterdam.
- 1995.- ATENEU DE CADAQUÉS. "La màgia", Cadaqués.
ABNEY GALLERY. "The art of Barcelona", Nova York.
ABNEY GALLERY. "Contemporary visions 2", Nova York.
- 1994.- CASA ERIZALDE. "Arteneum94", Barcelona.
- 1993.- TRIBECA. "500 years paint on paper", Nova York.
ABNEY GALLERY. "Breaking down all barriers", Nova York.
- 1992.- GALERIA 22. "Artistes de la galeria", Igualada.
GALERIA CEZANNE. Barcelona.
GALERIA MAP. "Barcelona y el deporte", Barcelona.
GALERIA ÀGORA 3. Sitges.
- 1991.- GALERIA AUGUSTA. Barcelona.
- 1990.- GALERIA CEZANNE. Barcelona.
- 1989.- REIAL CERCLE ARTÍSTIC. Barcelona.
- 1988.- GALERIA ÀGORA 3. Sitges.
- 1985.- JUNTAMENT AMB JULI DE NOGUERA, a la Cavateca Victòria. Igualada.

Parc Güell VI, 2001.

SELECCIÓ DE CRÍTIQUES

ATUREM-NOS-HI

Tota obra d'artista mereix una aturada i una reflexió. Diria que en Josep Guixà es fa inevitable. Se'n destaca la singular tècnica de pintar obtinguda amb la també singularitat dels materials pictòrics que empra. Diria, i potser erro en el meu convenciment, que és un dels escassos pintors figuratius que en fan ús: materials d'obra barrejats i manipulats amb pigments i colors diversos. N'obté resultats visuals que són una mena de cant a una realitat física que resulta insòlita en la pintura realista de cavallet. Veureu: Josep Guixà és autodidacte i per tant s'ha forjat ell mateix en un particular món intuïtiu que es recolza sobre la pròpia experiència madurada amb constància i seriositat. L'evolució del seu art, tan personal com vulgueu, materialment parlant, és, però art al cap i a la fi. Dues particularitats poden aplicar-se en ell: professional de la construcció que domina els materials, i una forta inclinació com a lleure complementari i a la vegada diria que ineludible en la seva vida, vers la pràctica de la pintura. Dualitat que amb temps l'ha format com a pintor. T'adones que el realisme dels seus temes va més enllà de captar-los pictòricament (caire figuratiu sempre, això sí; altres tendències sembla no inquietar-lo ni atraure'l com a experiències plàstiques) i vius la impressió que els ha arrancat del natural per a traslladar-los sobre el quadre. I això que no és corrent, mereix destacar-ho. No saps perquè, però els dits t'empenyen instintivament a tocar amb lleugeresa la rugositat dels gruixos de color. Com qui diu, quasi no pots evitar-ho. Pintura tàctil? Home, potser sí, perquè si contemplar-la és factor de reflexió, tocar-la és condició de sentir-ne físicament la seva singular materialització. El color, en Josep Guixà, no sol tenir agressivitat. Gammes vives i rutilants en són absents. Austers, suaus i seriosos sota llums diürnes que els cremen, fan dominar la idea visual d'obra enderrocada o en construcció captada en personals fragments narratius. Un suggeriment se t'infiltra per a dir-te: sí, és condició destacada en la seva pintura!, i per què hauria de ser diferent quan Guixà hi viu a la vegada segments retallats de la seva professió? I et repeteixes que la vivència sensitiva i visual sobre l'obra de Josep Guixà cal trobar-la en la comentada impressió que el seus temes son fragments vius d'una concreta realitat clavada als quadres. I, també que el material d'obra, acolorit i matisat, n'és protagonista essencial. Bella singularitat del seu treball. No en va li han acceptat obra en exposicions internacionals (Itàlia, Portugal, Perpinyà, Mèxic i Nova York), i nacionals a Girona, Cadaqués, Igualada, Capellades i, naturalment, a Barcelona.

Bloc de notes de Castellolí

A JOSEP GUIXÀ

Portes, finestres

obertes de bat a bat
dins espais plens de misteri ventejats per la soledat més absoluta.

Parets, realitat viva i orgànica on ésser pot ser irreal.

Gira l'aire i s'encercla, s'impregna de les olors arrencades a les parets,
vulnerables i fràgils.

Textures que no volen ser ignorades,
fan que m'abandoni a la sobre taula
de les cases ruïnoses,
habitades pel silenci buit.

Vivències airejades
com fruits de la memòria
s'acumulen a les sanefes i esgrafiats,
ventolejats a l'infinit.

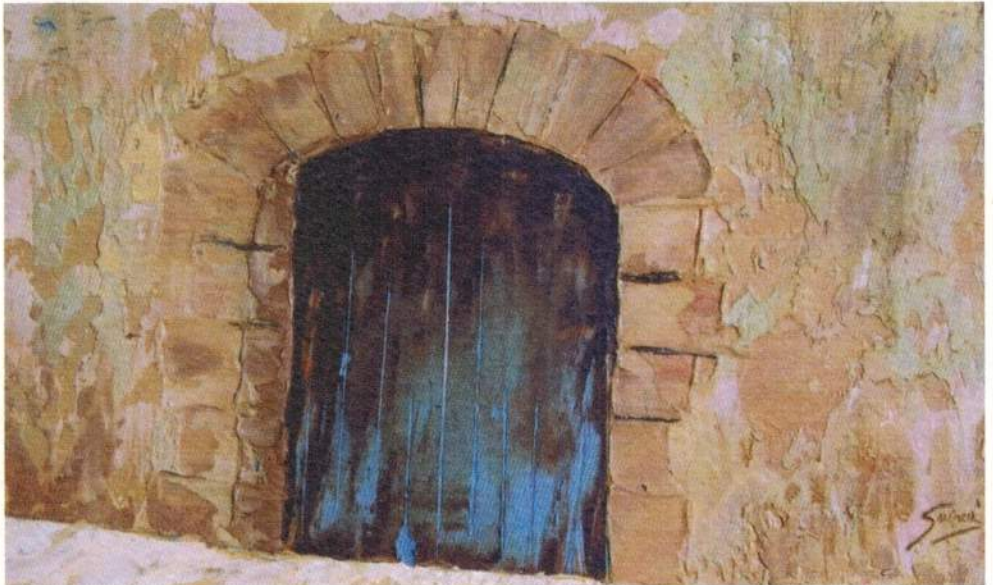
Realitats, esgarrapen les ombres i el temps ens les limita.

Les cases no ens pertanyen, les olors si.

LAURA

1r Premi Biennal FC Barcelona, 1987.

Porta carrer.

Bloc de notes de Castellolí

LA PINTURA MATÈRICA DE JOSEP GUIXÀ al CASINO L'AMISTAT de CADAQUÉS.

Les peces de Josep Guixà són conseqüència de la unió entre pintura i arquitectura. Amb una vintena d'obres, la majoria de formats grans, Guixà s'acosta a l'arquitectura tot utilitzant dues normes principals: els colors terrosos i el gust pel detallisme. El resultat? Tal com li agrada anomenar-la al mateix Guixà, la seva pintura pretén ser "matèrica feta amb pasta". La inspiració sorgeix de la mateixa població de Cadaqués i de les obres d'Antoni Gaudí. En ambdós casos, les obres de Guixà no pretenen quedar-se a la superfície sinó més aviat aprofundir en les mateixes "arrels" constructives i analitzar els edificis a partir de fragments.

MIREIA GUILLAUMES
Revista Bonart.

Fins el 8 de Gener l'anoienc Josep Guixà mostra una selecció de les seves obres a la Sala Picasso de Ferrara (Itàlia). Guixà exposa conjuntament amb la barcelonina Lourdes Ral. Anteriorment ambdós havien exposat els respectius treballs als Espais d'Art Acea's de Barcelona.

El treball de Josep Guixà dóna primacia a la matèria, la qual hi apareix tractada amb una forta textura i dóna caràcter a la seva unitat i organització. La textura intrínseca dels materials que Josep Guixà emprà es correspon als components formals del conjunt que l'autor regula harmònicament segons les condicions donades pel tema proposat. Color i forma s'incorporen al tractament particular del registre. El primer amb justes analogies de matisos i variacions de valor o intensitat. La segona, pantant la configuració de l'acció i intenció de l'artista sobre la matèria.

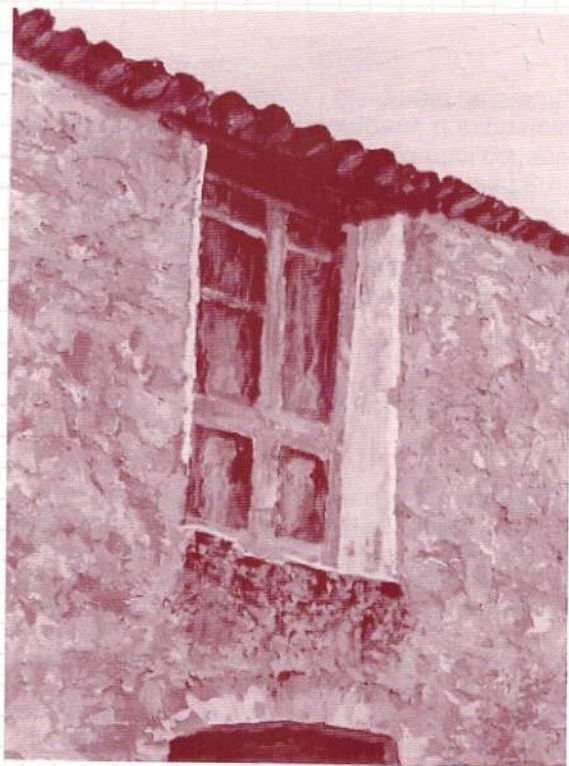
Nascut a Castellolí el 1944, Josep Guixà és soci de la Federació Internacional ACEA'S i membre del col·lectiu Goya-Aragón. El 1985 va exposar a l'Abney Gallery de Nova York. Dos anys després va obtenir el primer premi a la Biennial d'Art del Futbol Club Barcelona. Les seves pintures s'han pogut visitar recentment a la Feria Arcale de Salamanca (1997) i la Quinta das Cruzadas de Linho (Portugal, 1999).

ÀLVAR YMBERON
Diari Regió7, edició Anoia, 5 de gener de 2000.

Matèria, tacte, sedimentació de materials diversos... aquestes i altres paraules ajudarien, si és que el llenguatge ho permet, a definir l'obra d'en Josep Guixà. I és que el llenguatge queda molt limitat davant la importància del tacte i la vista en la seva obra, suggerint la possibilitat de palpar els socs en un paisatge conegut, un detall arquitectònic... Són socs, sots, formes i gruixos canviats que, bevent de l'informalisme matèric, defineixen el seu ofici consolidat amb els anys. Amb materials de distintes vies, aquest company d'exposició als Espais d'Art Acea's, "reconstrueix" els motius pictòrics i els omple de sentit, modelant parets, edificis... a cavall amb altres arts.

LOURDES RAL
Exposició Acea's, octubre de 1999.

Bloc de notes de Castellolí

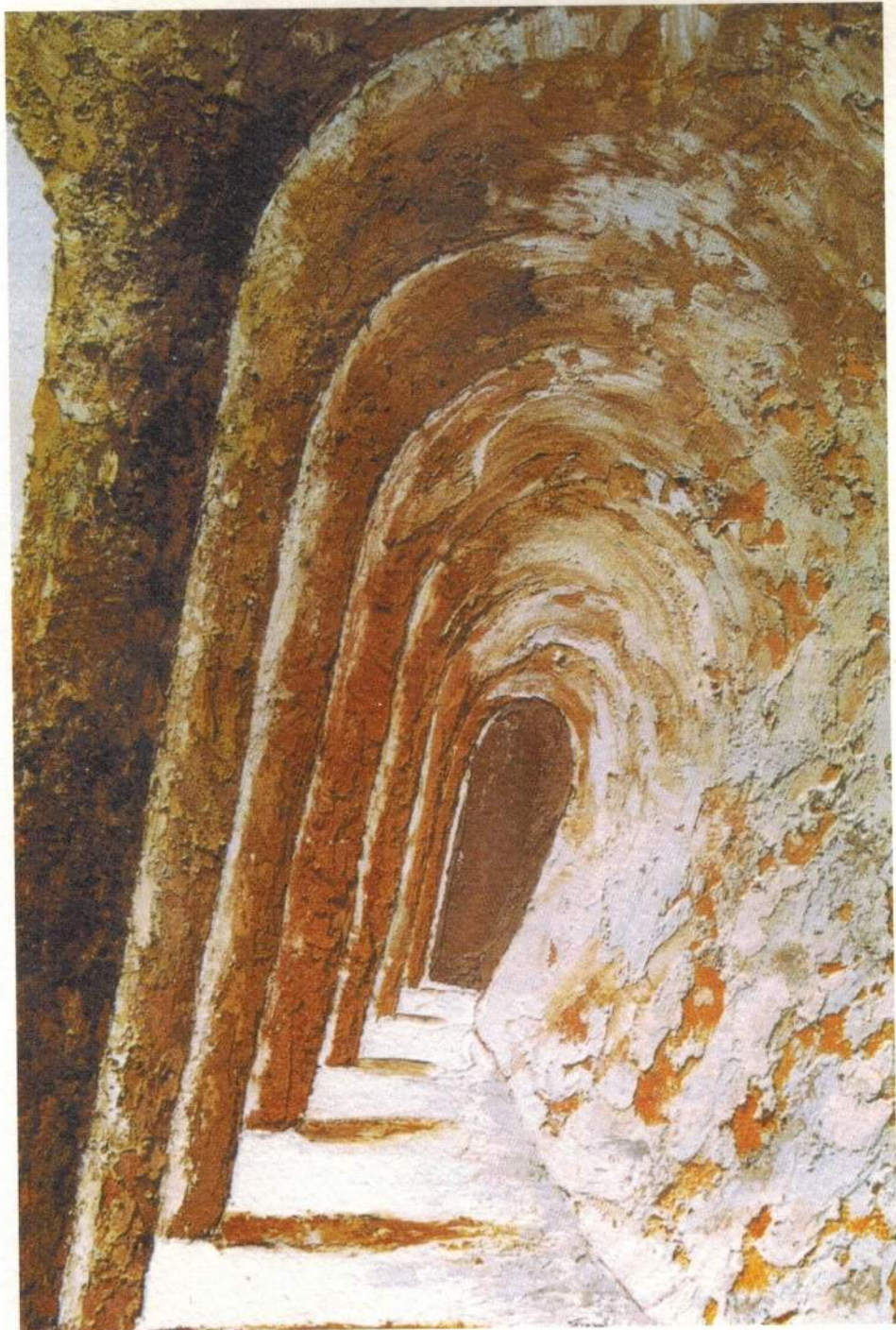

Nascut a Espanya, Josep Guixà crea imatges que sedueixen l'espectador, transportant-lo per paisatges misteriosos fins a civilitzacions llunyanes però familiars, antigues però eternes. Preservats en les capes incrustades de tons naturals de terra, s'intueixen els ressons continuats de dominis místics. Els quadres de Guixà capten essències de consol, benestar i pau, llocs per resar o meditar. Les escales o els cims aconseguen alçades celestials, mentre les arcades ofereixen una sensació protectora i maternal. La magnífica arquitectura trobada en aquests quadres sembla sorgir de la mare terra i desprèn una serenitat omnipotent.

Artista premiat i autodidacte, Guixà utilitza materials no tradicionals per a la creació dels seus quadres.

A més de nombroses exposicions en galeries d'art barcelonines, la seva obra també ha estat exposada a l'Abney Gallery de Nova York.

DEBHORA COHEN
MANHATTAN ARTS, Nova York, octubre de 1995.

Passeig Parc Güell, 2001.

Bloc de notes de Castellolí

El talent de Josep Guixà ens presenta el seu art espanyol. Els seus treballs exposats a Abney Gallery, de realització recent, jo els denominaria pintures en la boira. L'artista capta una poètica visió de formes i ombres urbanes. Intenta comunicar la vertadera serenitat de una ciutat habitable. La seva pintura no acadèmica junt amb la sensibilitat i espiritualitat de formes, podria comparar-la amb Cezanne. Josep Guixà és un contemporani neo-impressionista i la seva pintura ofereix imatges filtrades de silencis i místiques atmosferes. Són temes de jardins i cases espanyoles, de Barcelona, i el material usat no és el tradicional, i amb ell crea un efecte tàctil.

És autodidacte. Ha rebut premis i ha fet moltes exposicions a Espanya i a Estats Units. D'ell mateix diu: "Intento recuperar la bellesa que solament el pas del temps deixa sobre les coses. En la seva obra "Casa Milà" les emocions resten

suspeses entre l'experiència mística religiosa i la tristesa. En altres obres veiem la influència del folklore urbà de la pintura clàssica i tradicional. Són atmosferes de la bella Espanya recuperades en paisatges que semblen vells frescos. Guixà, però, ens porta un punt de vista més fresc i tranquil i en calma. Obres en les quals el temps encara es present.

VALERY OISTEANU

Revista Art Cover, de Nova York, febrer de 1994.

Fa servir terres de textures rústiques que evocuen una forta sensació en els sentits metafísics de les modalitats inherents a la matèria. Tot i que els seus treballs pertanyen a la tradició de Tàpies, Guixà te una única habilitat a crear superfícies d'una gran bellesa i singular textura, que suggereixen vells estucs gastats pel temps.

ZOLDAN HEGYES

Art Speak New York, maig de 1993.

Bloc de notes de Castellolí

BIBLIOGRAFIA

Moltes són les persones que surten en algún llibre, però poques poden presumir de que els hi hagin dedicat llibres sencers; aquest és el cas d'en Josep Guixà.

A continuació transcribim un text del llibre *Josep Guixà a Gaudí*, escrit pel crític d'art Anau Puig (editorial *Batik International Art / Sala Barna, 2003*), una mostra molt clara de la importància d'aquest artista.

“Les Construccions de Josep Guixà

Josep Guixà neix al petit poble de l'Anoia, Castellolí, prop d'Igualada, un 29 de febrer del 1944. Fill de menestrals dedicats a la construcció, és a dir, d'ofici de paleta, l'educació i formació imprescindible que es necessita és ben minsa, perquè un bon paleta aprèn l'ofici preparant els materials i mirant amb atenció com s'ho fan per aixecar parets i enguixar-les aquells que ja en saben. És el fadrinatge. És cert, també que es necessita, a més d'aquest mimetisme, tenir bon gust i ganes i, sobretot, cop d'ull, per quan es va errat o per calibrar només amb el gest la quantitat de matèria que cal disposar en un determinat indret. Guixà, fetes les beceroles de l'ensenyament primari passà, doncs, a practicar l'ofici.

Però hem dit que a l'art de la construcció no tot és bufar i fer ampolles, com a l'art del vidre -que suposo, també, ha de tenir els seus secrets per assolir determinades gràcies de les que testimonien certs productes del vidre-, sinó que, pel fet mateix de construir, hom acaba sentint-se creador i no només venedor d'hores. El fet de practicar l'ofici en un petit poble imposa que hom sigui un *touche à tout*, que acabi sapiguen-t'ho fer tot i conèixer tot el que calgui per a que l'obra surti ben feta. Així tenim ja ben preparat un home, Josep Guixà, que un bon dia de l'estiu del 1977, en una passada que fa per París, s'adona que ell té les possibilitats de convertit en realitats personals aquella munió de postals, dites d'art, que hi ha pels Boulevards de Saint Michel i de Saint Germain.

En tornar a casa se sent, sap, que és un artista. Que les seves realitats ja no seran els seguicis arrengrerats de totxos ni els arrebossats de les parets, sinó aquelles disposicions de formes i colors sobre un pla que acaben produint una impressió a l'ànima, un goig als setits; uns productes sobre pla, enquadrats, que més que donar satisfacció als altres en donen a qui té la capacitat de realitzar-los. D'aquesta acció se'n diu artística.

Però per a aquest àmbit tampoc no li calia cap preparació perquè, ben segur

Bloc de notes de Castellolí

que se n'assabentà, a l'art contemporani l'única cosa que és imprescindible és tenir necessitat d'expressar-se i, ben cert, retrobar en les accions que es porten a cap una satisfacció interna inexhaurible, que tant pot ser de dolor com de goig -aquella indefinició o "no sé què", que sempre genera l'art- però que acaba cridant l'atenció dels altres.

Guixà se servirà, per realitzar la seva obra, d'uns materials i instruments sinó similars almenys paral·lels a aquells de què se servia quan feia de paleta, sobretot, per tractar i transportar les matèries, que ho fa amb l'espàtula, que li permetrà ser enèrgic i contundent per construir els seus nous dominis ara, però, en tot moment incorporant-hi el color i la llum, que actua i funciona amb les matèries i el treball mateix, perquè tot avança en una totalitat d'acció i impressió que constantment realitza l'obra. L'art és una acció tramada de sensibilitat, pensament, emocions i matèria, que els artistes d'altres temps deien que es presentava com una idea, feta, completa i acabada, que calia dominar amplament en el moment de l'execució.

Això ens fa pensar que quan Guixà es plantà davant l'espai esdevingut plàstic i no pas real, per construir el que volia plasmar hagué de cercar la manera d'estructurar-lo i, si no tenia ni se servia de cap convencionalisme establert, havia de practicar el que se n'ha dit la perspectiva espontània de l'ull, que estructura i construeix ell mateix l'espai, a base dels contrastos dels colors ambient, ajudant-se per això amb gruixos de matèria, que substitueixen tots els claroscurs possibles. La textura, com a la natura, acaba construint i fent reals per als ulls de la imaginació allò que no són res més que simples materials constructius, colorits i endurits. Les perspectives, repetim, són les que proporciona la vista i que hom, per la pràctica, per un assaig continuat, però que per Guixà funcionen per un ofici de plasmació del que n'està en plena possessió, actuen com si es tractés de la construcció d'un diorama amb relleus mínims.

Guixà, que de mica en mica ha anat viatjant pels principals centres de creació plàstica del món, que s'ha dedicat al paisatge natural i a l'urbà, que s'ha complagut en captar racons que poden ser curiosos però que encara més són difícils de representar sense un convencionalisme tècnic perspectiu, aquest inquiet Guixà, molt sovint més constructiu que cromatisme, sentí a partir d'un moment determinat la necessitat d'apropar-se als models creatius que li podés oferir l'obra de Gaudí.

I així ho ha fet. L'ha recorreguda, se l'ha mirada, ha escollit els indrets que més li permetessin d'aplicar i exercir-se en la seva personal manera de construir el quadre, és a dir, de donar a dues dimensions -equivalents, però, en múltiples ocasions en curiosos reduïts baixos relleus- l'immens esclat gaudinià de formes de la cripta de Santa Coloma de Cervelló, del Parc Güell, de les diferents cases urbanes de l'extraordinari arquitecte i, també, a la Sagrada Família, intentant convertir en àdhuc visualment intenses algunes de les estructures "mortes" que s'hi ha afegit, que no són pas aquelles altres ben reeixides que la tecnologia dels ordinadors van confirmant.

Bloc de notes de Castellolí

Aquest, fins a cert punt, homenatge a Gaudí, Guixà l'ha portat a cap en un seguit de quadres que ens restitueixen la impressionant obra de Gaudí, ensems que en els complexos matèrics que l'artista es veu obligat a reduir-la s'hi opera un agradable complex de textures molt àgilment construïdes i amb una adequada disposició de la lluminositat que fa factible aquest intent no de copiar Gaudí sinó de fer-nos-el sentir en unes altres dimensions. Crec que aquí rau la intenció de Guixà que, impressionat per tota la potència matèrica i constructiva de Gaudí, tota la seva creativitat, ell, que ara se sent i se sap pintor, vol viure intensament amb la seva persona i en aquell art que un bon dia, a París, descobrí com la necessitat seva de realització. Tot hi és present i transmès en aquests quadres."

